

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการจัดการศึกษาในประเทศไทยมีการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทและการเปลี่ยนแปลงไปของสังคมโลกมากขึ้น ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านทักษะของผู้เรียนเพื่อส่งเสริมให้มีสมรรถนะที่สามารถก้าวเข้าสู่ระดับสากล ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนในยุคที่ประเทศไทยกำลังพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตทางด้านเทคโนโลยี ซึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดนั้นก็คือนำมาซึ่งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้พร้อมรับมือกับด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม เพื่อให้สามารถมีความสามารถในการเลือกรับและให้ข้อมูล การแสวงหาข้อมูลจึงเป็นสิ่งสำคัญกับคนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก สำหรับในการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้สอนไม่สามารถที่จะถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนได้ทุกอย่าง ผู้เรียนต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องเรียน ทั้งที่เป็นความรู้วิชาการ ความรู้รอบรู้ ประสบการณ์ที่พัฒนามาสู่ความรู้ เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาที่พบเจอในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ซึ่งผู้เรียนต้องใช้ทักษะด้านความคิดในการสร้างโอกาสที่ได้จะได้ซึ่งความรู้ดี ๆ ทักษะความคิดขั้นสูงนั้นเป็นความสามารถที่สำคัญของมนุษย์ทุกคนที่จะนำไปสู่การพัฒนาด้านอื่นๆ การพัฒนาทักษะและการตั้งศักยภาพออกมาใช้ประโยชน์ ยิ่งทำให้เกิดการพัฒนาและความเจริญก้าวหน้าที่เหมาะสมสำหรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบันนี้เป็นอย่างมาก

ความคิดขั้นสูงเป็นกระบวนการทางมนุษย์ใช้ในการรับรู้ เรียนรู้ จนนำไปสู่การเกิดปัญญาไหวพริบ ผู้ที่มีทักษะด้านความคิดขั้นสูงจะสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ที่เกิดจากความประทับใจ ความพึงพอใจ และแรงบันดาลใจ สามารถประยุกต์สร้างสิ่งใหม่โดยมีการะบวนการคิด หลักการพิจารณาอย่างรอบคอบและชำนาญ รวมไปถึงการใช้จินตนาการ สร้างแรงบันดาลใจเกิดเป็นการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ที่ส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ ซึ่งทักษะด้านการคิดขั้นสูงนั้นจะเกิดขึ้นได้ ต้องได้รับการฝึกฝนตั้งแต่ในวัยเด็ก เพราะต้องอาศัยประสบการณ์ที่มาสสนับสนุนกับแนวคิดอื่นๆ จึงเป็นคุณลักษณะที่ควรได้รับการเสริมสร้างและพัฒนาให้สูงขึ้น เพื่อให้ในวัยเด็กนั้นเติบโตเป็นผู้ที่มีความคิดขั้นสูงสูง และเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ

ในความสำเร็จของการพัฒนาทักษะด้านความคิดขั้นสูงนั้น ภาคการศึกษาจึงเป็นส่วนที่สำคัญในการพัฒนาเด็กให้เกิดทักษะความคิดขั้นสูงขึ้น โดยใช้กระบวนการสอนที่ส่งเสริมความคิดขั้นสูงของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งมั่นในการศึกษาและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมทักษะความคิดขั้นสูง โดยการสร้างกระบวนการในการจัดการเรียนการสอนแนวใหม่ที่มุ่งพัฒนากระตุ้นทักษะความคิดอย่างสร้างสรรค์ของผู้เรียนที่สอดคล้องกับยุคการเรียนรู้ผ่านเครื่องมือดิจิทัลในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ที่เป็นปัจจัยในการพัฒนาทักษะเพื่ออนาคตของบุคคลได้อย่างยั่งยืน

การจัดการศึกษาในประเทศไทยมีการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทและการเปลี่ยนแปลงไปของสังคมโลกมากขึ้น ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านทักษะของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้มีสมรรถนะที่สามารถก้าวเข้าสู่ระดับสากล ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนในยุคที่ประเทศไทยกำลังพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตทางด้านเทคโนโลยี ซึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดนั้นก็คือต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้พร้อมรับมือกับด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม เพื่อให้สามารถมีความสามารถในการเลือกรับและให้ข้อมูล การแสวงหาข้อมูลจึงเป็นสิ่งสำคัญกับคนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก สำหรับในการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้สอนไม่สามารถที่จะถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนได้ทุกอย่าง ผู้เรียนต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องเรียน ทั้งที่เป็นความรู้ วิชาการ ความรู้รอบรู้ ประสบการณ์ที่พัฒนามาสู่ความรู้ เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาที่พบเจอในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ซึ่งผู้เรียนต้องใช้ทักษะด้านความคิดในการสร้างโอกาสที่ได้จะได้ซึ่งความรู้ดี ๆ โดยทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญมากนั้นก็คือทักษะความคิดเชิงบวก การพัฒนาทักษะและการตั้งศักยภาพเชิงบวกออกมาใช้ประโยชน์ ยิ่งทำให้เกิดการพัฒนาและความเจริญก้าวหน้าที่เหมาะสมสำหรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบันเป็นอย่างมาก

ชุดโครงการวิจัยในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์ที่ 2 สร้างผลงานวิชาการสู่การยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน โดยมีเป้าประสงค์ 2.2 ผลงานวิจัย งานนวัตกรรมหรืองานเชิงบวก ได้รับการนำไปใช้ ประโยชน์และให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยผู้วิจัยเห็นว่า วงการการศึกษาถือเป็นหนึ่งชุมชนที่จะได้รับประโยชน์จากงานวิจัยชิ้นนี้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาระบบความคิดขั้นสูงให้แก่ผู้เรียนได้อีกด้วย นอกจากนี้โดยมีความสอดคล้องกับแพลตฟอร์มที่ 4 การวิจัยและสร้างนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่และลดความเหลื่อมล้ำ โปรแกรมที่ 13 นวัตกรรมสำหรับเศรษฐกิจฐานราก และชุมชนนวัตกรรม โดยมีตัวชี้วัดเป้าหมาย KR4.13.1 เกิดนวัตกรรมชุมชน เพื่อยกระดับรายได้ให้กับชุมชนปีละ 1,000 นวัตกรรม ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า นวัตกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงนี้ถือเป็นนวัตกรรมของชุมชนการศึกษา ที่สามารถยกระดับรายได้ให้แก่ชุมชนการศึกษานี้ได้ และหากมองในส่วนของยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนากำลังคน ในการยกระดับสถาบันความรู้และระบบนิเวศ ด้าน วิทยาศาสตร์

วิจัยและนวัตกรรม (แพลตฟอร์มที่ 1) และยุทธศาสตร์ด้านการวิจัยและสร้างนวัตกรรม เพื่อตอบโจทย์ท้าทายด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (แพลตฟอร์มที่2) สอดคล้องและสัมพันธ์ กับแผนแม่บท ที่ 12 ที่กล่าวถึง การพัฒนาการเรียนรู้ คนไทยมีการศึกษาที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากลเพิ่มมากขึ้น โดยมีทักษะที่จำเป็นของโลกศตวรรษที่ 21 สามารถแก้ปัญหา สื่อสาร ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มขึ้น ผลการศึกษา นวัตกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการการเรียนรู้ดิจิทัล จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพตามความถนัดและความสามารถของพหุปัญญาดีขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาทักษะการคิดขั้นสูงของผู้เรียนในการจัดการการเรียนรู้ดิจิทัล

เพื่อศึกษาการสอนทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการการเรียนรู้ดิจิทัล

เพื่อวิเคราะห์กระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการการเรียนรู้ดิจิทัล

เพื่อสร้างนวัตกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการการเรียนรู้ดิจิทัล

1.3 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้/ทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลถูกนำไปใช้อย่างมีส่วนร่วม

2.การสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการคิดขั้นสูงถ่ายทอดให้บุคคลที่สนใจได้ศึกษาและนำไปใช้

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

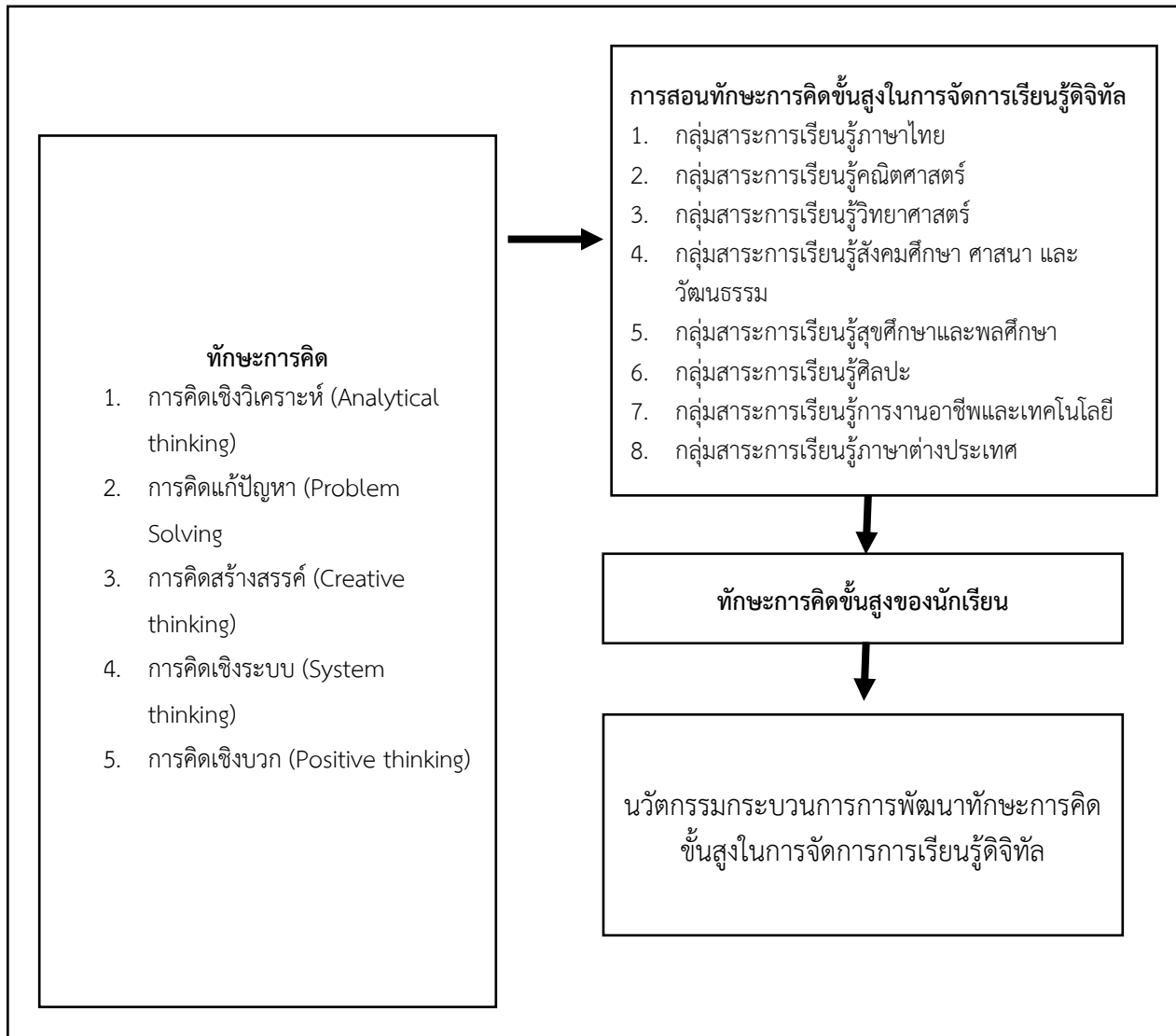
ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยพัฒนาและประยุกต์ (Research & Development) เพื่อสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลในการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2564

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คณาจารย์และนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2564

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คณาจารย์และนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ในปีการศึกษา 2564 โดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง

1.5 กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการคิดขั้นสูง ผู้วิจัยนำมาสร้างเป็นแนวคิด เพื่อใช้เป็นกรอบในการศึกษาเพื่อสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลที่จะพัฒนาทักษะขั้นสูง ได้ดังแผนภาพ

บทที่ 2

ผลงานวิจัยและงานเขียนอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับทักษะแนวคิดขั้นสูง
2. แนวคิดเกี่ยวกับเทคโนโลยีดิจิทัลในการเรียนการสอน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทักษะแนวคิดขั้นสูง (Creative thinking)

การจัดการเรียนการสอนในยุคของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีหรือในยุคศตวรรษที่ 21 นั้น นอกจากใน

ภาคการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนแล้วนั้น ยังมีหน่วยงานภายนอกอื่นๆ ที่ส่งเสริมการพัฒนาการศึกษา เช่น บริษัทแอปเปิล บริษัทไมโครซอฟท์ บริษัทวอลต์ดิสนีย์ องค์กรวิชาชีพระดับประเทศ ร่วมกับสำนักงานด้านการศึกษารัฐ ที่รวมตัวกันก่อตั้งเป็นเครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 หรือเรียกย่อๆ ว่าเครือข่าย P21 ซึ่งจุดประสงค์ของการจัดตั้งหน่วยงานนี้เพื่อต้องการพัฒนาเยาวชนให้มีทักษะสำหรับการออกไปดำรงชีวิตในโลกแห่งศตวรรษที่ 21 จึงได้มีการพัฒนากรอบแนวคิดการเรียนรู้โดยมีทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม หรือ เรียกย่อๆ ว่า 3R และ 4C ซึ่งองค์ประกอบของ 3R ได้แก่ Reading (การอ่าน), Writing (การเขียน), Arithmetic (คณิตศาสตร์) และองค์ประกอบของ 4C ได้แก่ Critical Thinking (การคิดวิเคราะห์), Communication (การสื่อสาร), Collaboration (การร่วมมือ) และ Creativity (การคิดอย่างมีวิจารณญาณ) รวมถึงทักษะชีวิต อาชีพ และทักษะด้านการสื่อสาร การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ กับการบริหารจัดการด้านการศึกษาแบบใหม่ (สำนักแผนและประกันคุณภาพการศึกษา, 2557)

Doyle (2017) ได้ให้ความหมายของคำว่าความคิดขั้นสูง ไว้ว่า Creativity มาจากภาษาละตินคือคำว่า “Creo” มาจาก to create และ to make หมายถึง สร้างหรือทำให้เกิดความคิดขั้นสูง คือ ปรากฏการณ์ที่บุคคลเชิงบวกสิ่งใหม่ เช่น ผลผลิตการแก้ปัญหา นวัตกรรมหรืองานศิลปะ เป็นต้น ซึ่งคำว่าความใหม่นั้นขึ้นอยู่กับผู้เชิงบวกหรือสังคมสิ่งแวดล้อมที่สิ่งใหม่นั้นเกิดขึ้น การตีความคำว่า “ความใหม่” ประกอบด้วยสิ่งประดิษฐ์ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน สิ่งประดิษฐ์ที่อาจปรากฏอยู่ที่อื่น แต่มีผู้เชิงบวกขึ้นใหม่โดยอิสระทางความคิด มีการปรับกระบวนการผลิตที่แตกต่างออกไป คิดวิธีการใหม่ในการแก้ไขปัญหา และเปลี่ยนแนวคิดที่แตกต่างจากผู้อื่น

Stenberg (2011, p 479) ความคิดขั้นสูง คือ ความคิด แนวทาง ทศนคติ ความเข้าใจและการมองปัญหาในรูปแบบใหม่ เกิดเป็นผลลัพธ์ของความคิดขั้นสูง เช่น ดนตรี การแสดง วรรณกรรม ละคร สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรมทางเทคนิค แต่ความคิดขั้นสูงบางครั้งก็มองไม่เห็นชัดเจน เช่น การตั้งคำถามบางอย่างที่ช่วยขยายกรอบแนวคิดที่ให้คำตอบบางอย่างหรือการมองปัญหาแบบนอกรอบ

อารี พันธุ์มณี (2557, น.2-3) ความคิดขั้นสูงสามารถพัฒนาได้ด้วยการสอน และการฝึกปฏิบัติที่ถูกริธีควรส่งเสริมความคิดขั้นสูงให้กับผู้เรียนตั้งแต่ในวัยเด็ก การพัฒนาทักษะความคิดขั้นสูงทำให้เกิดการจินตนาการขั้น

สูง ศักยภาพด้านความคิดขั้นสูงของนักเรียนกำลังพัฒนา หากช่วงนี้นักเรียนได้รับประสบการณ์ หรือกิจกรรมที่เหมาะสม และต่อเนื่องเท่ากับเป็นการวางรากฐานที่มั่นคง สำหรับการพัฒนาความคิดขั้นสูงในอนาคต

2. ทักษะการคิดเชิงบวก

การคิดเชิงบวก (Positive Thinking) เป็นกระบวนการทางความคิดของบุคคลอันเกิดจากการที่คนเรานั้น มีรูปแบบการรับรู้และการรู้คิด (Perception and Cognitive Style) ไปในทิศทางที่ตีมองและรับรู้สิ่งต่างๆ ตามสภาพความเป็นจริง เป็นเหตุเป็นผล ด้วยอารมณ์ที่ผ่อนคลาย จึงทำให้มีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม ดึงดูดและเชิงบวกซึ่งเป็นพื้นฐานที่ทำให้คนเราเกิดการตัดสินใจและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้ง ยังเป็นจุดเริ่มต้นของความฉลาดทางอารมณ์และความคิดเชิงบวกด้วย ซึ่งความคิดในเชิงบวกนั้นทำให้ผู้คิดเกิดความรู้สึกไปในทิศทางบวกและจะแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่ดีส่งผลทำให้ทั้งตนเองและสังคมคนรอบข้างมีความสุข (นิภา แก้วศรีงาม, 2547: 76) เมื่อบุคคลมีความคิดเชิงบวกจะทำให้เป็นบุคคลที่มีสุขภาพจิตดีและมีความมั่นคงทางอารมณ์การมองในแง่ดีไม่เฉพาะแต่การมองสิ่งแวดล้อมภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงการมองตนเอง มองโลกภายนอก และมองอนาคตว่าเต็มไปด้วยความหวังและความสำเร็จ ส่วนความผิดพลาดก็จะมองว่าเป็น แรงผลักดันอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อความเจริญเติบโตก้าวหน้าและความสำเร็จของตนเอง (เทอดศักดิ์เดชคง, 2547: 28) แม้การคิดเชิงบวกจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อการดำรงชีวิตของบุคคล แต่ความเหมาะสมในการนำแนวคิดเรื่อง การคิดเชิงบวกซึ่งมีรากฐานมาจากสังคมตะวันตกมาใช้กับสังคมตะวันออกก็เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาและคำนึงถึง เนื่องจากหัวใจสำคัญของการคิดเชิงบวกตั้งอยู่บนพื้นฐานของมุมมองที่มีต่อความสุขในชีวิตรวมไปถึงความเชื่อมั่น และศรัทธาต่อตนเอง และพลังอำนาจทางจิตวิญญาณที่สูงกว่า (เวนเทอร์ลลา, 2545) ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีความแตกต่างกันไปตามบริบททางสังคม เลี้ยว วังและคู (Leu, J., Wang, J., & Koo, K., 2011: 1-5)กล่าวถึงวัฒนธรรมของ เอเชียที่เกี่ยวข้องกับมุมมองของความสุขที่มีความแตกต่างจากวัฒนธรรมของชาวตะวันตก โดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความแตกต่างด้านศาสนา กล่าวคือ คำสอนของพุทธศาสนาเน้นหลักการเรื่องความทุกข์และการดับ ทุกข์ด้วยการกำหนดรู้ตามสภาพที่มันเป็นจริง มีมุมมองที่มีต่อความสุขมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน สอดคล้องกับแนวคิดของลัทธิเต๋าที่มีหลักการของการสร้างความสมดุล เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นตัวกำหนดมุมมองในเรื่อง ของความสุขในชีวิตอันเป็นรากฐานที่สำคัญของการคิดเชิงบวก ด้วยเหตุนี้การนำแนวคิดเรื่องการคิดเชิงบวกมาใช้ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดจึงจำเป็นต้องมีการปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ตัวชี้วัดของความคิดเชิงบวกและได้นำมาสังเคราะห์

ตัวบ่งชี้	บุญเกียรติ โชค วัฒนา	สุธานี นาค สันธุ์	สุพัตรา สุภาพ (2553)	อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์ (2556)	เวน เทรลล่า (2545)	คาร์ท (2008)	ลอยด์ (2008)	โลมอน (2008)	แมกซี (2002)
การมองโลกในแง่ดี		✓	✓		✓		✓	✓	✓
ความกระตือรือร้น	✓			✓	✓				✓
ความเชื่อ		✓	✓		✓	✓	✓	✓	
ความยึดมั่นในคุณธรรม	✓	✓		✓	✓		✓		✓
ความกล้าหาญ		✓			✓				
ความมั่นใจ	✓		✓		✓	✓			
ความมุ่งมั่น			✓	✓	✓	✓		✓	
ความอดทน					✓	✓			✓
ความสุขุม	✓			✓	✓	✓	✓	✓	
การสำรวจความตั้งใจ		✓			✓		✓		✓
การเคารพให้เกียรติ ตนเองและผู้อื่น		✓		✓			✓	✓	
การรู้จักอ่อน จุดแข็ง ของตนเอง	✓		✓						
การแสวงหาความรู้			✓					✓	
มนุษยสัมพันธ์ที่ดี			✓				✓	✓	

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ตัวชี้วัดของการคิดเชิงบวกออกมาได้ 5 ตัวชี้วัด โดยสังเคราะห์จากตัวชี้วัดที่ถูกรับรองมากกว่า 75% ของงานวิจัยที่ได้ศึกษา ได้แก่

1. การมองโลกในแง่ดี(Optimism) หมายถึง ความเชื่อและความคาดหวังว่าจะเกิดสิ่งที่ดีแม้ว่าจะตก อยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก คับขันหรือทำหายนก็ตาม
2. ความเชื่อ (Belief) หมายถึง ความเชื่อมั่นและศรัทธาในตนเอง ต่อผู้อื่น และ/หรือต่อพลังอำนาจ ทางจิตวิญญาณที่สูงกว่า ซึ่งคอยให้การสนับสนุนการชี้แนะแนวทาง
3. ความยึดมั่นในคุณธรรม (Integrity) หมายถึง การกระทำภายใต้คำมั่นสัญญาที่มีต่อความซื่อสัตย์ ความเปิดเผย และความยุติธรรม ตามมาตรฐานของบุคคลนั้นๆ
4. ความมุ่งมั่น (Determination) หมายถึง การมุ่งมั่นดำเนินให้สำเร็จตามเป้าหมาย วัตถุประสงค์หรือ สิ่งที่เป็นในชีวิตอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
5. ความสุขุม (Calmness) หมายถึง การดำรงไว้ซึ่งความเยือกเย็นและไฝหาความพอเหมาะ พอควร ในการโต้ตอบกับความยากลำบาก ความท้าทายหรือวิกฤตการณ์ต่างๆ

3. เทคโนโลยีดิจิทัลในการเรียนการสอน

สุภารักษ์ จุตระกูล (2559) กล่าวถึงแนวคิดการเรียนรู้ดิจิทัลไว้ว่าเป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในระดับสากล โดยสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) เป็นสื่อออนไลน์ที่สำคัญกับกลุ่มเด็กในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นกลุ่มที่อยู่ในช่วงวัยเรียน กลุ่มนักเรียน นักศึกษา กลุ่มเรานี้ถูกเรียกว่าเป็นกลุ่มดิจิทัลเนทีฟ เพราะการใช้งาน

สื่อสังคมออนไลน์ของพวกเขาเหล่านั้นใช้เพื่อหาข้อมูลประกอบการเรียนรู้หรือเป็นการติดตามข่าวสารทั่วไป แต่ในขณะเดียวกันนั้นการเข้าถึงข้อมูลของกลุ่มวัยนี้ผ่านสื่อดิจิทัลนั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อไม่ว่าจะเป็นในด้านการขาดความรู้เท่าทันสื่อ การเข้าถึงข้อมูลที่ไม่เหมาะสม หรืออาชญากรรมทางอินเทอร์เน็ต ภัยเหล่านี้จะเป็นผลกระทบต่อ การควบคุมและการตรวจสอบ

บุญญพนต์ พูนสวัสดิ์ (2559) กล่าวไว้ในงานวิจัยว่ากลุ่มคนที่เป็นดิจิทัลเนทีฟในด้านของการศึกษา เป็น

กลุ่มของผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตและมีความเข้าใจในเทคโนโลยีมาตั้งแต่อายุ 8 – 9 ปี กิจกรรมโดยทั่วไปที่เป็นกิจกรรมเชิงกายภาพ (Physical) เช่น การพบปะพูดคุย การเล่นเกม ดนตรี การใช้งาน อินเทอร์เน็ตตลอดเวลา โดยสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ที่กลุ่มวัยดิจิทัลเนทีฟนี้ให้ความสนใจ เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) ไลน์ (Line) เป็นเครื่องมือในการติดต่อเพื่อ และอาจารย์ รูปแบบกระบวนการที่พร้อมปรับใช้แนวคิดเชิงคำนวณอย่างเป็นระบบ (Computational Thinking: CT) แยกเป็นรายละเอียดได้ดังนี้

1) การแยกส่วนประกอบ (Decomposition) เป็นทักษะในการวิเคราะห์แยกย่อยส่วนประกอบเพื่อ ศึกษาความซับซ้อนของปัญหา ที่จะให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์ โดยดิจิทัลเนทีฟสามารถที่จะเข้าใจได้ว่าสื่อหรือเครื่องมือแต่ ละอย่างมีส่วนประกอบอะไรบ้าง สามารถแยกย่อยออกมาเป็นย่อยเล็กได้แค่ไหน จะทำให้สามารถวิเคราะห์หาส่วน ที่สนใจหรือส่วนที่สงสัยอยู่ในขณะนั้นได้

2) การจดจำรูปแบบ (Pattern Recognition) เป็นทักษะการมองหารูปแบบของปัญหาหรือ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำๆ เช่น การประเมินการคาดการณ์ การดูแนวโน้ม (Forecast) สถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นได้

3) การหารูปแบบลักษณะทั่วไป (Pattern Generalization and Abstraction) คือ การมอง ภาพรวม

เพื่อหารายละเอียดปลีกย่อย เช่น การใช้งานแอปพลิเคชันในการกำหนดระยะเวลาทางหรือเวลาเดินทางไปสถานที่ เป้าหมาย

4) การออกแบบลำดับการทำงาน (Algorithm Design) การออกแบบลำดับการทำงาน วิธีการ ทำงาน

กระบวนการทำงานซ้ำในระบบงานเดิม โดยมีการลำดับขั้นตอนความคิด

องค์ประกอบของการเรียนที่มีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,2540) การเรียนรู้ที่ มีความสุข ประกอบด้วย 6 แนวคิด ดังนี้

1) เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและสมองเด็ก เหล่านี้ควรจะมีสิทธิ์ ที่จะเป็นตัวของตัวเองเขาเองที่ไม่เหมือนใคร มีลักษณะเฉพาะตัว มี ความคิด มีความสนใจในสิ่งต่าง มีความรู้สึก รัก โกรธ เสียใจ หรือดีใจ เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ตัวโต มีความสามารถเฉพาะตัว มีจุดเด่น จุดด้อย ที่แตกต่างไปจากคนอื่นมีสิทธิ์ได้รับการ ปฏิบัติจากผู้ใหญ่อย่างมนุษย์คนหนึ่ง ที่สำคัญที่สุด คือ เด็กไม่ไข ทาสรองรับอารมณ์ของใคร เขา ควรจะได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจของเขา เขา ควรจะมีโอกาสได้เลือก อนาคตของเขาเอง ผู้ใหญ่ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ครู หรือวงศาคนญาติ ควรจะเป็ นเพียงผู้ให้คำปรึกษาไม่ใช่ผู้ออกคำสั่ง และให้คำแนะนำไม่ไขบงการ การตัดสินใจเลือกการเรียน เพื่อ ดำเนินชีวิตของเขา ควรจะเป็นสิทธิ์โดยชอบธรรมของเขา

2) ครู มีความเมตตา จริงใจและอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง มีความเข้าใจใน ทฤษฎีแห่งพัฒนาการตามธรรมชาติของเด็กทุกคน เข้าถึงความรู้สึกละเอียดอ่อน ความคิดอันไร้ ขอบเขต และความฝันอันกว้างไกลของเด็กแต่ละคนและเปิดโอกาสให้เขาได้สานความฝันและ ดำเนินไปตามความใฝ่ฝันนั้นจนบรรลุเป้าหมายชีวิต ครูควรจะให้ความเอาใจใส่ต่อเด็กทุก คนเท่าเทียมกันไม่เลือกชั้นวรรณะ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง มีความยุติธรรม สม่ำเสมอ มีความ ยุติธรรม และวางตัวเป็นแบบอย่างที่ดี มีอารมณ์มั่นคง สดชื่นแจ่มใส มีสำนึกในการเป็นผู้นำ มี การเตรียมตัวเพื่อการสอนให้มีคุณภาพอยู่เสมอ มีความเสียสละและอดทน มีความมุ่งมั่นที่จะ ช่วยเด็กให้รู้จักตนเอง รู้จักแก้ปัญหาและเรียนรู้วิธีที่จะนำตัวเองไปสู่ความสำเร็จรู้งเรื่องอย่างมี สติและเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม

3) เด็กเกิดความรัก และภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ ทุกเวลา รู้จักตัวเอง เห็นคุณค่าของชีวิตและความเป็นมนุษย์ของตน รับรู้ความหมายของการมีชีวิตอยู่ ยอมรับทั้งจุด ดี และจุดด้อยของตนเอง และคิดหาวิธีปรับปรุงแก้ไขเข้าใจธรรมชาติของความเปลี่ยนแปลง และรู้วิธีปรับปรุงตนเองให้อยู่ในแวดลอมนั้นๆ ได้อย่างไม่เสียสุขภาพจิต รู้จักเกรงใจและให้ เกียรติผู้อื่นมีเหตุผล และใจกว้าง พร้อมที่จะดำเนินชีวิตในบทบาทของผู้ใหญ่ที่มีความ รับผิดชอบ

4) เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ เพื่อจะได้ ค้นพบความสามารถของตนเองซึ่งซ่อนเร้นการพัฒนาอยู่ มีกำลังใจที่จะต่อเติมความฝันของตน ให้สมบูรณ์ ได้รับรู้วิทยา การแขนงต่างๆ จะเป็นประโยชน์ทั้งนั้น ถ้าเขาใส่ใจ มุ่งมั่นให้เขาได้มี โอกาสเรียน เพื่อรู้อย่างลึกซึ้งและกว้างไกล (learn to know) เรียนให้เข้าใจและทำได้ รู้เคล็ดลับ ของการทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ (learn to do)และเรียนรู้จากรู้จักและเข้าใจวิธีคิดและ ปฏิบัติของคนในอาชีพนั้นๆ เสมือนเป็นคนที่อยู่อาชีพนั้นจริงๆ (learn to be) ทั้งยังสามารถนำ ความรู้ที่ได้รับนั้นมาประยุกต์เข้ากับตัวเองได้อย่างกลมกลืนและสร้างสรรค์ เพื่อความสุขของ ตนเองและคนรอบข้าง

5) บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตามและเราใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้ เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ รู้จักคิดและพัฒนาความคิดจากความรู้ที่ได้รับขยายวงไปสู่ ความรู้ใหม่ เกิดความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองเพื่อให้เห็นผลสมจริง อยากศึกษาให้ลึกซึ้ง เพิ่มเติม เกิดความตื่นเต้นและภาคภูมิใจ รักการเรียน มีระบบในการเรียนและเห็นประโยชน์ของการเรียนซึ่งไม่ได้ขีดวงจำกัดแต่อยู่ในห้องเรียนแต่อาจสัมพันธ์กับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้ง ความเป็นไปในชีวิต และปรากฏการณ์ต่างๆ ที่สัมพันธ์กับชีวิตในแต่ละท้องถิ่น 6) สิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่จำกัดเฉพาะอยู่ในบทเรียนแต่ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในสภาพความเป็นจริง เกิดประโยชน์และมีความหมายต่อตัวเขา ทั้งยังสามารถพยากรณ์คาดคะเน หรือตั้งข้อสันนิษฐานอันจะนำไปสู่การค้นคว้า เพื่อพิสูจน์ ความเป็นจริง รู้จักสืบเสาะหาคำตอบ ขอสงสัยต่างๆ จากแหล่งวิทยาการ รู้จักวิเคราะห์ เหตุการณ์หรือสภาพการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผล มีความคิดเป็นของตนเอง มีจุดยืนที่แน่นอน และมีความเชื่อมั่นในตนเองพอที่จะไม่ตกเป็นเครื่องมือของใคร หรือเป็นเหยื่อคำหลอกลวงจาก ผู้ไม่ประสงค์ดี รู้วิธีดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า และสามารถให้ความช่วยเหลือและแนะนำผู้อื่นได้ เมื่อเขาเติบโตขึ้น

แนวทางของกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กเกิดความสุข (สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540) แนวทางของกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กเกิดความสุข ได้แก่

1) บทเรียนเริ่มจากง่ายไปยาก และมีความต่อเนื่อง

- 2) วิธีการเรียนสนุก จูงใจและไม่กดดัน
- 3) พัฒนาและส่งเสริมการคิด
- 4) สัมพันธ์กับธรรมชาติ
- 5) กิจกรรมหลายทางสำหรับทุกคน
- 6) สื่อเราใจและตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน
- 7) ประเมินพัฒนาการของเด็กโดยรวมไม่เน้นแต่ด้านวิชาการ

การที่จะให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุขนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆ องค์ประกอบที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งหากสามารถรวมกันสร้างความสมดุล ในการเรียนรู้ให้กับเด็กได้แล้ว เด็กย่อมเกิดความสุขในการเรียนและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลโดยการใช้ความสุขในการเรียนเป็นฐาน ในครั้งนี้ผู้วิจัย ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

สำราญ สิริภคมงคล (2554) ท าวิจัยเรื่อง การพัฒนามาตรวัดความสุขในการเรียนส าหรับ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสํานักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐานจา นวน 2,400คน ทา การสุ่มแบบ 3 ขั้น ตอน (Three-stage random sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็ นมาตรวัดความสุขใน การเรียนส าหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการวิจัยพบว่า มาตรวัดความสุขในการเรียน ส าหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี องค์ประกอบ 4องค์ประกอบ คือ (1) ด้านคุณภาพใน การสอนของครู (2) ด้านความสามารถแสดงออกทางอารมณ์ของครู(3) ด้านโรงเรียนสนับสนุน การเรียนการสอน และ(4) ด้านการเรียนการสอนที่มีความสุขมี31 ตัวชี้วัดค่า IOC แต่ละข้อค่า ถาม ระหว่าง ัง 0.8-1.0 ค่าความเที่ยงทั้งฉบับ เท่ากับ 0.959 3. ผลการตรวจสอบคุณภาพของ มาตรวัด ด้วยโมเดล IRT พบว่า มีค่าอา นาจา นก ระหว่าง ัง 1.27 ถึง 2.23 ค่า Threshold ระหว่าง ัง -2.22 ถึง +2.36 4. ผลวิเคราะห์การทา หน้าที่ต่างกันของข้อสอบระหว่าง ังเพศ พบว่ามีจ านวน ' 9 ข้อค าดามที่ ทา หน้าที่ ต่างกัน

วนิตาแก้วเกื้อ(2554)ไดพ้ ฒ นามอเดลเชิงสาเหตุความสุขของนักเรียนระดับ ชั้น ประถมศึกษาปี ที่ 5 และ 6 กับ นักเรียนระดับ ชั้น มัธยมศึกษาปีที่2และ 3 เครื่องมือที่ใช้เป็ น แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มี หนาตอิทธิพลต่อความสุขของนักเรียนมากที่สุด คือ ปัจจัย ด้านโรงเรียน ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อความสุข ของนักเรียน ไดแก่ปัจจัยด้านตนเอง ปัจจัยด้าน ครอบครัวและปัจจัยด้านโรงเรียน ซึ่งมีน้ำ หนัก ตัวแปรที่แตกต่าง กน

ภมรพรรณ ยุระยารต์(2554) ท ากการศึกษาและพัฒนาความผาสุกทางจิตใจของนิสิต นักศึกษาในมหาวิทยาลัย ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พบว่า ความผาสุก ทางจิตใจของนิสิตประกอบด้วย 9 องค์ ะกอบ ไดแก่ ดารยอมรับตนเองการมีอิสระแห่งตน ความงอกงามส่วนบุคคลการมีจุดมุ่งหมายในชีวิต การ มองโลกในแง่ดีการเห็นคุณค่าในตนเอง การมีจิตวิญญาณ ความสามารถในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับ บุคคลอื่น และการสร้าง คุณประโยชน์แก่สังคม โมเดลความผาสุกทางใจมีความเหมาะสมพอดีกับข้อมูลเชิงประจักษ์มี น้ำ

หนก้องคับ ระกอบมาตรฐานอยุ่ นเกณฑลสูง งบ่างมินย้สา คณู ทางสถิติตีระดบ .05และสามารถ วัตดองค้ประกอบ ความผาสุกทางจิตใจของนิสิตน้กศึกษาในมหาวิทาลัยได้

ป้ทมา ทองสม (2554) ทา การศึกษาการพฒ้ นาดชน้ชีวิต้ความสุขในการเรียนของ น้กศึกษาหลก้สูตร พยาบาลศาสตรบณ้ จิตสังกค้กระทรวงสาธารณสุขผลการศึกษาพบว่า ดชน้ชีวิต้ สุขของน้กศึกษาหลก้สูตร พยาบาลศาสตรบณ้ จิตสังกค้กระทรวงสาธารณสุขมี5 องค้ประกอบ ไดแก้องค้ประกอบด้านความพึงพอใจในการ เรียนองค้ประกอบด้านความสนใจใฝ่ เรียนรูจ้ค้ ระกอบด้านทศนค้คิต้อวชาชีพองค้ ระกอบด้านความพึงพอใจ ในตนเองและองค้ ระกอบ ด้านความวิตกกังวลซึ่งองค้ ระกอบท้งห้าเป็นตัวแปรที่ร่วมกน้อธิบายความสุขในการ เรียนของ น้กศึกษาพยาบาลศาสตรบณ้ จิตและโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกบ้ข้อมูลเชิงประจักษ์โดยมี ค่า $2 \chi = 222.83$, $df = 226$, $GFI = 0.99$, $AGFI = 0.98$ และการวิเคราะห์ความสุขในการเรียนพบว่า น้กศึกษาพยาบาลศา สตรบณ้จิต มีความสุขในการเรียนอยุ่ นระดับ มากมีค่าเท่ากับ 3.59ระดับ ช้น เรียนมีความสัมพันธ์กบ้ความสุขใน การเรียนทุกองค้ ระกอบอย่า งมินย้สา คณู ทางสถิติตีระดบ 0.01 และคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์ทางลบ ต้อองค้ ระกอบด้านความวิตกกังวลเท่ากับ -0.101 อย่า งมินย้สา คณู ทางสถิติตีระดบ 0.01 ผลการพัฒนาโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนของน้กศึกษาพยาบาลศาสตรบณ้ จิต พบว่า โมเดลมี ความสอดคล้องกลมกลืนกบ้ข้อมูลเชิงประจักษ์มี ค่า $2 \chi = 117.97$,ค่า $df = 119$, ค่า $GFI = 0.995$ และ ค่า $AGFI = 0.981$ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนมี6 องค้ ระกอบไดแก้ลักษณะอาจารย์ ลักษณะการเรียน การสอนลักษณะน้กศึกษาลักษณะวิทยาลย้ลักษณะน้กศึกษาร่วมวิทาลัยและ ลักษณะบิดามารดา/ผู้ปกครองโดย ลักษณะบิดามารดา/ผู้ปกครองและลักษณะน้กศึกษาร่วม วิทาลัย มีอิทธิพลท้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสุขใน การเรียนของน้กศึกษาพยาบาลศาสตร บณ้จิต อย่า งมินย้สา คณู ทางสถิติตีมีค่าเท่ากับ 0.205 และ0.189 ตามล าดับ

กนกวรณ วังมณ้(2554)การพฒ้ นาความสุขของวัยรุ่นุ่นไทยโดยไซโปรแกรมพฒ้ นา ตนเอง ทา การ ศึกษาบ้ น้กเรียนช้น มธยมศึกษาปีที1-3 โรงเรียนจัน ทร่ห่นบา เพญ์ จา นวน 638 คน คัดเลือกน้กเรียนทีมีค่า คะแนนความสุขตั้งแต่เปอร์เซนไทลที 25 โดยไซแบบวัดความสุขของวัยรุ่นุ่น ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นุ่นไทยมี ความสุขโดยรวมอยุ่ นระดับ มากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความพึงพอใจในชีวิติ ด้านสัมพันธ์ภาพทีดี ต้อบุคคลอื่นและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และด้าน ความกระตือรือร้นกบ้ สิ่งต่าง ๆ ในชีวิติ อยุ่ นระดับ มาก ด้านการ สองโลกในแง่ดีด้านการเห็น คุณค่าในตนเอง ด้านสุขภาวะทีดีและด้านความเชือมน้ ในความสามารถของตนเองอย ู่ระดับ ปานกลาง

ธารณ้ทองงอก (2555)การพฒ้ นาทวิ่งชี้การเรียนรู้อย่า งมีความสุขของน้กเรียนใน โรงเรียนสังกค้เมืองพ ทยาจันหวดชลบุรีทา การศึกษาองค้ ระกอบการเรียนรู้อย่า งมีความสุขมี5 องค้ประกอบ คือ ด้านตัวน้กเรียนด้าน เพื่อน ด้านโรงเรียน ด้านครอบครัว และด้านชุมชน ท้ง 5 องค้ประกอบ มี 20 ตัวบ่งชี้และ73 ตัวบ่งชี้อย่ ยผลการ ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วย การวิเคราะห์ท้องค้ประกอบเชิงยีนยันอันดับสอง (Second order factor analysis) พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกบ้ข้อมูลเชิงประจักษ์($2 \chi = 533.972$; $df = 161$; $CFI = .96$; $GFI = .929$; $RMSEA = 0.58$)และเกณฑ์ กติในการประเมินการเรียนรู้อย่า งมีความสุขของน้กเรียนมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสังก ค้เมืองพทยาจันหวดชลบุรี โดยรวม มีเกณฑ์กติทีระดบการเรียนรู้อย่า งมีความสุข มากทีสูต 3.88

งานวิจัยในต่างประเทศ

Hasher (2007) ท าการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพพัฒนาแบบประเมินความสุขภาวะ ของนักเรียน ท าศึกษา สุขภาวะของเด็กและวัยรุ่น ตามแนวคิดสุขภาวะเชิงอัตวิสัยของ Diener (1994); Ryff and Keyes (1995) สร้างมาตรวัดความสมดุลของอารมณ์ตามแนวคิด Costa and McCrae (1992) และสุขภาวะในโรงเรียน ตามแนวคิดของ Konu and Rimela (2002) ใช้แบบวัดของ PANAS-Scale ของ Watson et al. (1988) ในการ ประเมินสุขภาวะของนักเรียนการใช้ชีวิตใน โรงเรียน พัฒนาจากสุขภาวะในโรงเรียน มี 6 มิติ(บวกและลบอย่าง ละ สามมิติ)ของ Grob et al. (1991) ประกอบด้วย เจตคติทางบวกของชีวิต ความสนุกในชีวิต การเห็นคุณค่าใน ตนเอง ปัญหา การไม่พอใจในร่างกายและการตอบสนองและอารมณ์ซึมเศร้า

Gutman and Feinstein (2008) ศึกษา สุขของนักเรียนในโรงเรียนประถม ตาม แนวคิดของ UNICEF ที่ศึกษา สุขของนักเรียนของเด็กทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ใน ด้านตัวผู้เรียน โรงเรียน และ ครอบครัว จากการศึกษาตัวนักเรียนและโรงเรียนที่มีผลต่อความสุข ของนักเรียน มี 4 องค์ประกอบ คือ สุขภาพจิต ทางบวก สุขภาวะทางอารมณ์ พฤติกรรมนิยม และ พฤติกรรมต่อต้าน

Uusitalo-Malmivaara (2014)ศึกษาความสุขทั่วไปและความสุขในโรงเรียนของนักเรียน ฟินแลนด์ (Global and school-related happiness in finnish children) โดยใช้แนวคิดความสุขหรือ สุขภาวะเชิงอัตวิสัย ตามแนวคิดของ Diener (1984); Seligman (2002); Seligman (2005) ประกอบด้วยด้านร่างกาย (Physical) สุขภาพจิต (Mental health)และสุขภาวะทางอารมณ์ (Emotion WB) ท าศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความ สุขทั่วไปกับความสุขในโรงเรียนจากแบบวัดความสุข (Subjective happiness scale)ของ Lyubomirsky and Lepper (1999) เป็นแบบมาตรประมาณค่า 7 ระดับ และเครื่องมือวัดความสุขของนักเรียนในโรงเรียน (The school children's happiness inventory: SCHI) เป็น การวัดการยอมรับตนเอง (Self-esteem) ผลกระทบ (Affect) และความเศร้า (Depression)

Mehta (1993)อ้างถึงใน บพิตร อิศระ, 2550) ท าศึกษาวิจัยเชิงทดลอง ในการจัดกิจกรรม การเรียนการ สอนแบบร่วมมือในวิชาคณิตศาสตร์กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ ด้วยการสอนตาม แผนการสอนที่วางไว้ แล้วท าศึกษาทดสอบนักเรียนแต่ละคนใน เนื้อหาวิชาที่สอน ท าศึกษาเจตคติและความพึง พอใจของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสุขและ รู้สึกสนุกสนานที่ได้เรียนแบบร่วมมือ

จากงานวิจัยเกี่ยวกับความสุขในการเรียนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนา นวัตกรรม การจัดการเรียนรู้ดิจิทัลโดยการใช้ความสุขในการเรียนเป็นฐาน

2. การสังเกต

ผู้วิจัยได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมโดยรอบ ทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการนวัตกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการเรียนรู้ดิจิทัล พร้อมทั้งทำการสังเกตสภาพโดยรอบและ สภาพโดยทั่วไปของปฏิภพ และ การปฏิสัมพันธ์ของผู้สอนและผู้เรียน ทั้งภายในและต่อภายนอก ฯลฯ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการบันทึกไว้เพื่อประโยชน์ในการตั้งคำถามเพิ่มเติม หรือในกรณีที่ต้องการข้อมูลในเชิงลึกนอกเหนือจากแบบสัมภาษณ์

3. การสนทนากลุ่ม

ในการสนทนากลุ่มการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เตรียมการก่อนการจัดกลุ่มสนทนา โดยการกำหนดหัวข้อ ประเด็น และแนวคำถามที่จะใช้ในการจัดกลุ่มสนทนา โดยใช้แนวคำถามจากวัตถุประสงค์ในการวิจัยออกมาเป็นร่างแนวคำถามย่อย แล้วนำแนวคำถามย่อยที่ร่างไว้ มาเรียบเรียงเป็นข้อคำถาม จัดลำดับ เพื่อทำการสนทนาให้เป็นขั้นตอน และจัดลำดับความคิดให้เป็นหมวดหมู่ หรือประเด็นใหญ่

จากนั้นผู้วิจัยก็ได้จัดเตรียมอุปกรณ์ในการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม ซึ่งอุปกรณ์ที่ใช้ในครั้งนี้ ได้แก่ เทปบันทึกเสียง จำนวน 2 ชุด โดยในการบันทึกเสียงผู้วิจัยได้เตรียมวิธีการทำการบันทึกข้อมูลหลัอมเวลาประมาณ 5 นาที เพื่อป้องกันการผิดพลาดช่วงรอยต่อตอนเปลี่ยนม้วนเทปและเพื่อป้องกันเครื่องหนึ่งเครื่องใดขัดข้อง โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กเพื่อความสะดวกในการใช้งาน พร้อมทั้งได้จัดเตรียมสถานที่สนทนากลุ่มด้วย จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการจัดการสนทนากลุ่มโดยหาคำตอบที่เป็นลักษณะการแสดงความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับนวัตกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการเรียนรู้ดิจิทัล โดยได้ขอความร่วมมือไปยังผู้เกี่ยวข้องดังกล่าว และเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้แสดงออกซึ่งความคิดเห็นในแต่ละประเด็นที่ผู้วิจัยได้ตั้งเป็นกระทุ้ไป โดยตัวผู้วิจัยเองได้ทำหน้าที่เป็นผู้เปิดประเด็น แล้วสังเกต และจดบันทึกข้อมูลที่ได้รับฟังมาดังกล่าว

การวิเคราะห์เอกสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารต่างๆ ผู้วิจัยได้ส่งจดหมายขออนุเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นทางการต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงในการจัดการเรียนรู้ดิจิทัล เพื่อให้ได้มาซึ่งการเปรียบเทียบข้อมูลและตีความข้อมูลให้ตรงกับความจริงมากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเบื้องต้นจากการสัมภาษณ์นำมาแยกประเด็นสาระสำคัญ ๆ ตามข้อคำถาม บันทึกเสียงผู้ให้สัมภาษณ์ โดยขออนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ก่อน จากนั้นทำการถอดเทปบันทึกเสียงคำต่อคำที่ละคน หลังจากนั้นจัดกลุ่มข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันเพื่อหาความสัมพันธ์นำมาเชื่อมโยงเหตุผลกำหนดเป็นประเด็นแยกเป็นกลุ่มทำการวิเคราะห์หมโนทัศน์ที่ได้ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม หลังจากนั้นผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักรายต่อไป เพื่อให้สามารถทราบข้อมูลที่แตกต่างไปจากข้อมูลที่ค้นพบจากการสัมภาษณ์ ที่ผ่านมานอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของความสัมพันธ์ของกลุ่มต่าง ๆ เพื่อ

เปรียบเทียบ ตรวจสอบความถูกต้อง อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรงของข้อมูลเป็นหลัก โดยยึดถือความถูกต้อง ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ และจรรยาบรรณของนักวิจัยเป็นหลักการที่สำคัญ

แผนการดำเนินงานวิจัย

ปี (งบประมาณ)	กิจกรรม
2565	ประชุมทีมนักวิจัย ศึกษาประเด็นวิจัยที่สำคัญ สรุป/เขียนข้อเสนอโครงการวิจัย
2565	รวบรวมข้อมูล ทบทวนวรรณกรรม ศึกษาเอกสาร ตำราวิชาการที่สอดคล้องกับโครงการวิจัย (เมื่อได้รับการสนับสนุนทุน)
2565	ดำเนินการวิจัยตามรูปแบบ/ระเบียบวิธีวิจัย
2565	ประชุมชุดโครงการวิจัย / โครงการวิจัยย่อย รายงานผลความก้าวหน้าของการดำเนินการ
2565	รายงานผลการศึกษาวิจัยของโครงการ เขียนบทความ ประมวลผลชุดโครงการวิจัย
2565	สรุปผลและจัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์ ส่งรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เขียนบทความวิจัยนำเสนอ

